

Postal d'Alacant

"Després d'esmorzar faig una llarga passejada per acabar a la terrassa de l'Hotel Palas, on acostumo a fer l'aperitiu mentre fullejo els diaris. La lectura de 'Las Provincias', així com les pàgines que l' 'Abc' dedica al País Valencià, tenen la virtut de fer-me obrir la gana. De bon grat em cruspiria un parell de Lizondos, un Zaplana, un Conejero amb cargols, però el meu canibalisme està renyit amb el meu estómac, que més aviat, em demana un bon arròs."

Com cada any, he anat a passar el Nadal a Alacant, amb la família de la meva dona. El divendres (22 de desembre), en sortir de l'estació, em va sorprendre veure un parell d'escombriaires disfressats de Papà Noel. Vaig pensar que no fos una iniciativa del nou alcalde d'Alacant (PP), però el meu cunyat em va dir que no, que la iniciativa era dels escombriaires. Cadascú es distreu com pot.

El temps era esplèndid. Fins a la nit del 26 ha fet una temperatura primaveral, quasi es pot dir que ha fet calor (20/22 graus). La nit del 26 es va girar una forta ventada: les bosses d'escombraries (falten contenidors en aquesta ciutat, que continua essent una ciutat bruta i, com qui diu, deixada de la mà de Déu) volaven pels carrers com pilotes en un camp de rugbi. El 27 al matí, a l'hora en què escric aquestes línies, ha començat a ploure.

Els matins, a primera hora, vaig a fer un tomb pel Mercat Central. M'agrada passejar-me per les parades de fruites i verdures. No fan tant goig com les que hi ha a l'entrada de la Boqueria però, en canvi, fan molta més olor, i els productes, de primeríssima qualitat, són bastant més barats. Després vaig a esmorzar –xocolata amb xurros– en una cafeteria que hi ha al carrer del Capitán Segarra, al costat mateix del mercat. No sé qui dimoni devia haver estat aquest capità Segarra (el meu cognom, per a ser políticament correcte, s'hauria d'escriure amb una e: Segarra, que és la comarca d'on venim), però m'agrada pensar que fou un capità republicà que va lluitar contra els nacionals, encara que el més probable és que fos tot el contrari. Després d'esmorzar faig una llarga passejada: o bé m'enfilo fins el castell de Santa Bàrbara o bé em faig part del port, per acabar a la terrassa de l'Hotel Palas –el meu Bauma alacantí– on acostumo a fer l'aperitiu mentre fullejo els diaris. La lectura de *Las Provincias*, així com les pàgines que l'*Abc* dedica al País Valencià, tenen la virtut de fer-me obrir la gana. De bon grat em cruspiria un parell de Lizondos, un Zaplana i, fins i tot, un Conejero amb cargols, però el meu canibalisme està renyit amb el meu estómac que, més aviat, em demana un bon arròs. Així doncs, faig camí cap a la Dàrsena on em serveixen un "arroz seco con verduras y embutido del Pinoso" i un altre "en capetes de torero" (primer i segon plat), que em deixen més que satisfet.

També acostumo a freqüentar un altre res-

taurant, el Bar Luis, del senyor Luis Nondedeu Rubio i la senyora Sara Sánchez Trujillo, on solen tractar-me molt bé. El dia que em vaig assabentar de la mort –mort anunciada–, del meu vell amic i company Nèstor Luján, com que no vaig poder-lo acomiadar personalment a Collserola, ho vaig fer simbòlicament al Bar Luis amb un ram de flors de carabassó farcides de brandada de bacallà, un plat senzill i exquisit que hauria agradat a en Nèstor, acompanyat d'una reserva de Poveda. Mentre em menjava aquelles flors, vaig explicar a la meva dona quatre anècdotes d'en Nèstor, més aviat pantagruèliques i quan la Maria Jesús em va preguntar si l'incinerarien, vaig respondre que, en el cas d'en Nèstor, el més adient seria flamejar-lo amb un bon armanyac.

Per les tardes intento anar al cinema, però com que ja he vist *Smoke* i *Los puentes de Madison* i no tinc gens de ganes de veure *¡Vaya Santa Claus!*, *Babe*, *el cerdito valiente*, *Dino Rex*, *Pocahontas* o *Two much*, acabo ficant-me en un bingo, on sempre trobo una parella de pagesos, marit i muller, que han vingut a passar el Nadal amb els fills i que, sortosament, parlen en valencià. En sortir del bingo –un joc avorridíssim, però on sempre em toca una línia o, fins i tot, algun bingo–, me'n vaig al Nou Manolín o al Piri-pi. Allà, envoltat de paneres de fruites i verdures, de pernills, d'ostres, de gambes, de tota mena de *montaditos*... em sento del tot feliç. Començo amb el meu whisky de malta –un Cardhu de 12 anys– i segueixo amb les gambes, el pernill, la cassoleta de *callos*, les alberginies farcides... tot regat amb un excel·lent Rioja. El tracte és perfecte i la conversa amb el personal que hi ha darrere la barra o amb alguns dels parroquians no es fa esperar. Es parla del Barça, d'en Pujol, de Catalunya i de Barcelona. He comprovat que la majoria ens tenen, als catalans, un cert respecte i, fins i tot, una certa estimació. En primer lloc, perquè no som valencians. En segon lloc, perquè el Barça, encara que no va tan bé com hauria d'anar, continua essent el Barça. En tercer lloc, perquè el president Pujol ha tornat a guanyar per cinquena vegada. En quart lloc, perquè la pujada del PP a les autonòmiques els fa pensar que Catalunya és bastant més "normal" del que creien, i, en cinquè lloc, perquè Barcelona "està preciosa".

Parlem del català. Hi ha encara algú que es pensa que ens mengem els castellanoparlants, que això de la normalització lingüística és

una cafrada, però la majoria no pensa així. El meu cunyat, que és fill d'Elda, està convençut que si els seus fills visquessin a Barcelona seria més que convenient que aprenguessin, estudiessin el català (de fet, els envia als Estats Units, perquè aprenguin l'americà, el qual, en el seu cas, probablement els serà més útil que el català). Però, al mateix temps, es dol que per obtenir un determinat lloc de treball a Elda, on sempre s'ha parlat el castellà, s'hagi ara de presentar un certificat "conforme se domina el valenciano".

En sortir del Nou Manolín o del Piripi, penso en la possibilitat d'anar al teatre. Com que el Principal és aquí al costat, m'hi arribo per veure què fan: *La extraña visita*, de G. Zazurca, per la Compañía de Comedias de José Sazatornil, Saza. Passo. En tornar a casa, en creuar davant l'edifici de l'Ajuntament, les llumetes de la façana em desitgen *Felices Fiestas*. Demà, a la mateixa hora, tornaré a la barra del Nou Manolín o del Piripi, i penso que si pel PP alacantí aquestes són unes *Felices Fiestas*, unes *Felices Navidades*, per a mi també ho són, encara que en una altra llengua, i que, com va escriure Vivant Denon,

Le Cavalier du Louvre, com l'anomena Philippe Sollers (en el llibre que acaba de dedicar-li (Plon, 1995), i que estic llegint aquests dies): "*La discrétion est la première des vertus: on lui doit bien des instants de bonheur*".

Joan de Sagarra

"El temps era esplèndid. Fins a la nit del 26 ha fet una temperatura primaveral, quasi es pot dir que ha fet calor (20/22 graus). La nit del 26 es va girar una forta ventada: les bosses d'escombraries volaven pels carrers com pilotes en un camp de rugbi. El 27 al matí, a l'hora en què escric aquestes línies, ha començat a ploure."